

Løftet

Drengen

Det gamle hus for foden af den store bakke er omslynget af efeuens fangarme. En stokrose nikker i solen. Et vindue oppe i gavlen er åbent og klapper i vinden. En gråspurv sidder i tagrenden og kigger ned. Tagets tegl var engang røde, men tiden har sat sine grønne og gule pletter. Mos og lav i lange lige linier. Det er længe siden, vinduerne havde den der smukke blå tone, som vinduer bør have. Nu er farven ubestemmelig og gør en trist. Murene var engang hvide. Tiden har hældt en farvepalet ud over de hvide flader.

Haven på den anden side af huset er velplejet. Smukke sirlige blomsterbede i fuldendt balance med en smagfuldt duftende urtehave. Haven er fyldt med blomster, urter, buske og frugttræer i et mylder.

Der står en sortmalet bænk på det flade stykke af græsplænen, lige før den skrår op til toppen af bakken. På bænken en dreng eller en ung mand. Nogle gange er han det ene og nogen gange er han det andet. Nu er han vist mest det første. Hans slanke spændstige krop stiller sig på tæer. Det er en leg. Når han står op på bænken og strækker sig alt det han kan, ser han lige præcis toppen af det store kastanietræ, som han elsker. Hvis han skal se træet helt, må han løbe op på toppen af bakken og sætte sig i græsset. I dag er en god dag – det blæser, så synger træet.

Han spæner op på bakketoppen, tager et græsstrå i munden og sidder stille. Han kigger på træet og den verden, der ligger udstrakt foran ham. Bag ham ligger det gamle hus, hvor han bor sammen med sin mor. Han ved, at hun har løftet gardinet ved vinduet og ser på ham. Hun må bøje sig for at kunne se op mod bakkens top. Han forestiller sig, hvordan hun drejer hovedet og står helt stille, uden at trække vejret. Mange gange har han tænkt på at vinke til hende, men det bliver aldrig til noget. Heller ikke i dag. Han vender sig om. Han aner mere end ser bevægelsen af gardinet og kvinden bag, der hurtigere end en skygge forsvinder væk fra vinduet.

Han har sagt det til hende flere gange.

- Mor, du behøver ikke at holde øje med mig. Jeg forlader dig ikke.

Så stirrer hun hvast på ham:

- Jeg holder ikke øje med dig.

Han går ned til huset og sætter sig på bænken. Hun kalder på ham. Han må dukke sig, da han går ind af den lave dør. Indenfor dufter der af hjemmebagt brød og nybrygget kaffe.

- Træet er begyndt at blive mørkegrønt, det bliver snart efterår, hans stemme er mere trist end han vil.

Hun ser på ham med de der øjne. Hun elsker ham, som kun mødre kan elske deres sønner. Helt uden forbehold. Hun ved, at han snart vil forvandle sig til en mand og så vil han gøre, som sønner altid har gjort.

- En dag forlader du mig, siger hun anklagende.

Han har hørt det så tit. Og hans reaktion er altid den samme. Hans kommentar er stille.

- Nej, mor, jeg forlader dig ikke. Lige meget hvad der sker, så kommer jeg hjem igen.
- Du glemmer mig, siger hun og kigger på ham med øjne, der fordømmer og resignerer på samme tid.

Han rejser sig og ser ud ad vinduet. Moderens stemme fortaber sig i gentagelser og han hører ikke mere efter. Han stivner. På toppen af bakken ser han en mand på vej mod huset. Så længe han kan huske, er der ikke andre mennesker end de to i huset, som har gået den vej. Fra bakkens top til huset. Hurtigt og målbevidst bevæger manden sig hen mod deres hus.

Moderen går hen til drengen og kigger med. Hun sukker, nærmest uørligt.

- Nu sker det.

Drengen kan høre anklagen i stemmen, men forstår ikke, hvad han er anklaget for.

- Hvad sker?, spørger drengen.
- Han er kommet for at tage dig fra mig, hun kigger på ham, som om han allerede er død, han er en hverver.

Drengen ser uforstående på moderen.

- Ja, en hverver, moderens stemme er hård, en mand, der henter drenge hos deres familier for at gøre dem til kanonføde. Før du ved af det, har du uniform på og så glemmer du alt om at komme tilbage.

Det banker på døren. Drengen går ud og åbner. Der står manden med en konvolut i hånden. Drengen byder ham indenfor, men manden afslår med en håndbevægelse og rækker konvolutten frem mod drengen. Drengen træder ud af huset, ud i den friske luft.

- Unge mand, dit land har brug for dig, stemmen er hård og bydende, i morgen tidlig skal du møde på hvervekontoret inde i byen. Herfra vil du blive sejlet til kamppladsen og snart vil vi sejre. Så kan du komme tilbage til din mor som en helt.

Drengen smiler og ser på manden med forventningsfulde øjne. Der er stille lidt. Moderen kommer ud i døren. Hendes stemme er kold.

- Gå!
- Hvis du ikke møder op, vil vi finde dig. Forstår du det? Så kigger han på moderen
- Vi har snart vundet krigen. Fjenden er ikke nær så stærke som vi er. Om nogle få uger har du ham tilbage.

Moderen nikker. Manden skynder sig væk fra huset, går op på toppen af bakken og forsvinder ud af syne. Drengen ved, at hververen er gået videre ud i verden og hans unge krop fyldes med spændt forventning. Moderen siger, at han skal lukke døren. Hun ser på ham.

- Hvorfor står du der og griner?
- Det ved jeg ikke, drengen kigger ned i gulvet.
- Du forlader mig, er det derfor du er så glad?
- Nej, det er ikke derfor. Jeg kan ikke forklare det.
- Er det fordi, at han sagde, at du var en mand? Drengen ser ud som om moderen har fanget ham i en løgn. Se på mig. Han kigger op - det er det, jeg altid har sagt: En dag vil du forlade mig. I morgen går du over bakken og forsvinder for altid.

- Nej, drengens stemme er overbevisende. Han tror virkelig på det, han siger. I morgen går jeg min vej. Det er sandt. Men lige meget, hvad der sker, så kommer jeg tilbage, mor. På en eller anden måde.

Han har sagt det før, at han vil komme tilbage til hende på en eller anden måde. Hun har aldrig tænkt over det før. Men nu bliver ordene pludselig truende, onde. Hvad mener han? At han kommer hjem i en kiste? Eller at han kommer hjem i flere stykker, sprængt væk af en tåbelig landmine? Hun skal til at sige noget, men standser. Hans øjne er så milde, så fyldt med ømhed. Nu er det hendes tur til at slå blikket ned. Hans stemme er sikker, fast, som en mands.

- Jeg går og pakker, mor. Jeg vil være sikker på at have det hele med.

Om morgenen danser elverpigerne i engen og tågens drømmeslør smyger sig rundt om huset. Langt væk høres hule dumpe lyde.

- Det er bomberne, siger hun, om lidt kan vi høre flyvemaskinerne.

Han rejser sig og tager tasken på skulderen. Han kysser hende farvel.

- På gensyn, siger han, jeg vender tilbage, mor, det lover jeg dig. Stol på mig.

Hun omfavner ham. Så går han. Med selvsikre skridt går han sin skæbne i møde. Hun gyser. Hververen har ret. Det er ikke mere hendes lille dreng, der går over bakken. Det er en ung mand. En ganske flot ung mand, skulle hun mene. På toppen af bakken er det som om han tøver. Han vender sig om mod hende og ser i et kort nu ud som om han vil vende om og komme tilbage til hende. Hun rejser sig langsomt op fra bænken, hvor hun har sat sig og tager et skridt frem mod ham. Han vinker, vender sig om for sidste gang og er snart væk bag bakkens bløde kontur.

Moderen

De første flyvemaskiner kommer. Som summende insekter flår de himlens stilhed med deres last af hylende eksplosioner. Hun sidder inde i huset og ser, at de forvandler alt omkring hende. Hendes have med den grønne græsplæne og de fine blomsterklædte bed forsvinder. De grønne enge pudres med gråt støv. Hun sidder på en stol midt i køkkenet og synger den sang, som hun altid sang for ham, hendes dreng, når han var bange for tordenvejr eller havde onde drømme. Hun sidder der stadig, da natten jager dagens lys bort. Hele den nat og næste dag og næste nat falder bomberne rundt om, hele tiden kun rundt om det lille hus. Det er som om en stor hånd beskytter det lille hus med den syngende kvinde. Hun sidder der, synger og venter med sine sanser spændt.

På den 7. dag holder det op. Lige så pludseligt og uforudsigeligt som da det startede. Hun rejser sig tungt og går udenfor. Hun går op på toppen af bakken og sætter sig håbløst ned. Træets grønne gnitrende farvespil er afløst af grå grumset tristhed. Bag træet ligger landet, lige så gråt og trist. Alt er forandret. De sorte huller fra bombekraterne, markerne med det grå støv liggende overalt, alt ser uvirkeligt ud. Hun rejser sig og går tilbage til huset.

Årene løber ud af moderens krop og ned i det triste grå. Krigen hører hun ikke mere til. Hver dag går hun ud og vander haven med sine tårer og hver aften, når solen er gået ned bag bakkens bløde kontur, sætter hun sig på bænken. Hver dag med lidt flere smerter, hver dag lidt nærmere afslutningen. Det er ikke fordi hun venter ham. Hun sidder der blot, ser ingenting, mærker ingenting, håber ingenting.

Hendes liv er ved at ebbe ud og hun føler en spirende vrede. Han lovede hende igen og igen at vende tilbage. Hun troede ham ikke dengang og hun tror ham ikke nu. Alligevel har der altid været et lille håb. At han skal komme gående ned af bakken for at fortælle

hende om, hvordan hans liv har formet sig. Nu er det sidste chance. Hun sætter sig tungt på bænken. Løfter langsomt og tungt sit ansigt mod den nedadgående sols violette stråler og ser skikkelsen.

Den unge kvinde

En ung kvinde kommer gående ned mod det sted, hvor hun sidder. Den unge kvinde stiller sig foran hende.

- Godaften, bedstemor.

Det er som om, den unge kvinde synger ved hvert et ord. Som om det er vigtigt at finde lige præcis den rigtige måde at sige ordet på. Bedstemor. Den gamle kvinde kigger længe på den unge kvinde.

- Du er ikke mit barnebarn, den gamles stemme lyder kold og klar.
- Jo, jeg er, stemmen er overbevisende og fast, må jeg sætte mig her, så vil jeg fortælle hvordan.

Den gamle nikker og den unge kvinde sætter sig roligt ned. Den gamle ser på den unge kvinde.

- Dine hænder er smukke og smidige, dine øjne er grønne som rubiner og din mund er stor. Du er ikke af vor slægt. Det kan jeg se.
- Jo, på en måde er jeg og på en måde er jeg ikke. Men hør nu, hvad jeg har at fortælle. Din søn døde ikke i krigen, som du tror - den gamle løfter overrasket hovedet og ser interesseret på den unge kvinde - ja, for det er sådan, det er, ikke? Du tror, at din søn gik i krig for sit land og at han blev slået ihjel af fjenden, ikke?

Den gamle kvinde nikker stille.

Sønnen

- Han blev aldrig soldat. Så snart han var kommet om på den anden side af bakken, hvor du ikke kunne se ham, drejede han ud mod havet, ud mod friheden. Det lykkedes ham at finde en båd, der var villig til at tage ham med til et andet land.

Da din søn kom til landet med de høje bjerge, de dybe fjorde og de smukke brune mennesker, var han vild. Der var så meget, han skulle gøre - så meget han ikke havde fået gjort, mens han boede sammen med dig. Han drak vildere end de andre. Han sloges og han stjal. Han blev snart tyvenes konge.

En dag mødte han en ung kvinde. Hun stod på markedet og prøvede at sælge nogle varer, hvad det var, ved jeg ikke. Da han så hende, blev han stakåndet, hun var blændende smuk. Han gemte sig og så, hvordan hun i løbet af en hel dag næsten ingenting fik solgt. Da dagen var omme, stod han der stadig og hun begyndte at pakke sammen.

Din søn sprang frem, knaldede sin store fyldte pung på kvindens disk og så forventningsfuldt på den smukke kvinde. Pungen sprang op og åbenbarede en bunke guldpenge.

- Her. Tag dem. De er dine. Og der er flere, hvor de kommer fra.
- Nej tak, jeg ved ikke om de penge er mine forældres eller hvem du har stjålet dem fra. Men jeg vil ikke have dem.

Så skrabede hun alle pengene ned på jorden og gik stolt fra markedspladsen. Din søn fulgte efter og bag ham kunne han høre, hvordan folk begyndte at slås om pengene,

der lå spredt på jorden.

Kvinden bevægede sig elegant af sted ned mod byens midte, der hvor de fattige bor. Ved en gammel ussel rønne standsede hun og gik ind. Han gik frem i gadelyset. Hun råbte ud ad det lille vindue.

- Gå. Jeg hader dig. Du har slået min far og min mor ihjel. Du stjal alt, hvad de havde og det kom de aldrig over. Det kan jeg ikke tilgive. Intet vil nogen sinde få mit hjerte til at blive til dit.

Din søn gik hjem. Han var som forvandlet. Han ville ikke drikke mere, ikke slås, ikke stjæle. Han sad bare og sukkede.

De andre røvere prøvede at gøre ham tilfreds. Lige meget hjalp det.

Da de fandt ud af, at det bare drejede sig om en kvinde, var de ikke sene. De bortførte hende. Han rørte hende ikke og undskyldte de andres opførsel, mens han fulgte hende hjem. Hun var kold og utilnærmelig. Han sagde farvel ved hendes gadedør. Og der, da han så det isnende had strømme imod ham, forstod han, at han var fortabt.

Han blev syg. I en pause i feberen forstod han, at han måtte af sted for at holde sit løfte. Han havde jo lovet dig, at du skulle se ham. Han var ved at dø, men han ville sige farvel til dig, før det skete.

Før han tog af sted, gik han til den unge kvinde.

Din søn fortalte kvinden, at hun havde stjålet hans hjerte.

Kvinden svarede roligt, at han havde stjålet hendes far og mor fra hende.

Han fortalte kvinden, at han var ved at dø, og hun sagde uden medlidenhed, at det kunne hun godt se.

- Din søn forklarede kvinden, at han måtte have noget til gengæld. Hun havde stjålet hans hjerte og hans liv og nu ville han stjæle det smukkeste ved denne iskolde kvinde. Og så stjal din søn kvindens hænder, øjne og mund. Lagde det i den lille vadsæk, han havde taget med sig og forlod den unge kvinde, som han havde mistet sit hjerte til.

Da han ankom til dette land, hans hjemland, var det forandret. Krigen havde sat sine spor overalt. Folk så ud, som om de havde mistet alt, også håbet. Handlingslammede så de ud over det golde landskab.

Han stred sig frem, for hvert skridt han tog, blev det sværere og sværere at bevæge sig. Han løftede kun med besvær benene og han mærkede, hvordan de sidste kræfter forlod ham. Da så han træet. Det var forvandlet. Det så ud som om det var forstenet. Gråt og dødt stod det der.

Da nåede han foden af træet og kunne ikke mere. Han kunne ikke engang løfte sine hænder for at fjerne fluerne, der summede rundt om hans feberhede krop. Han vidste, at han blot skulle op på toppen af bakken, så havde han holdt sit løfte. Alligevel kunne han ligge og mærke livet langsomt sive ud af alle porer.

Da hørte han en lyd. Som en skraben af et dyr. Det kom fra den anden side af træet.

Og med opbydelsen af sine sidste kræfter kravlede din søn over for at se, hvad det var. Det tog lang tid. Han måtte holde mange pauser for at samle kraft til den næste meter. Det var et nyfødt barn. Lagt i en flettet kurv, sat under træet som om det kunne give ly for verdens farligheder. Han så ned i kurven og så, at det spæde barn ingen mund, ingen hænder og ingen øjne havde.

Så din søn tog vadsækken frem, fandt sin elskedes hænder og satte det på barnet.

Da var det som om landskabet ændrede karakter. Alt det der havde pakket sig sammen, foldede sig ud. Bladende på træerne, der ikke havde været sprunget ud, siden krigen kom til landet, sprang ud af hylstrene. Blomsternes blade vikled sig ud af sorgens tætte spind.

Din søn gav barnet øjne, sin elskedes grønne øjne.

Det grå forsvandt. Grønt og frodigt stod træet nu på en græsmark. Og snart var der

røde og blå knopper i det grønne, og violette, og gule. Blomstermarken stod i sit fineste skrud.

Din søn gav barnet en mund.

Så blev alt omkring ham levende. Bladene dirrede af den lette vind, blomsterne fik besøg af vingede elskere og luften summede af nuvunden glæde.

Din søn lå i græsset og var lykkelig. Han så på det landskab, han kendte så godt og vidste at han var kommet hjem. Han havde mistet de sidste kræfter og alligevel følte han sig let, fri. Så blev det aften, tiden for fortællinger. Din søn fortalte historien om sit liv til træet. Om løftet, som betød så meget. Om dig, om bakken, om kvinden, der stjal hans hjerte. Og tålmodigt stod træet der og lyttede. Kunne vist ikke andet. Til sidst sagde din søn, at træet skulle passe godt på barnet og se til, at det voksede op og kendte sin historie. Den historie, som barnet så skulle bære videre til dig. På den måde skulle du forstå, at din søn havde holdt det, han engang havde lovet. Han er vendt tilbage til dig, på en måde. Om morgenen var han død. Træet tog sig af barnet og det voksede op til at blive den unge kvinde, der sidder foran dig nu.

Træet

Og i morges, da jeg dansede rundt om træet, som jeg altid gør, blev det pludselig alvorligt og fortalte mig, at det var tid. Så satte jeg mig og træet fortalte din søns historie. Fra ende til anden. Det tog lang tid. Da det var færdigt, sagde det, at jeg skulle gå ned for foden af bakken. Der ville du være. Jeg skulle fortælle dig historien, men være forberedt på, at du ikke troede på den.

- Jeg forstår ikke, hvorfra du ved alt det om min søns løfte – men nej, jeg tror ikke på dig.

Den unge kvinde ser rundt på det golde, grå landskab, der omgiver den gamles hus og siger stille:

- Hvor længe siden er det, du er gået op på toppen af den bakke og set træet?
- Da flyene forsvandt syv dage efter at krigen havde taget min søn. Det gør for ondt. Han elskede det træ.

Den unge kvinde rejser sig beslutsomt. Hvis træet er grønt og der er grønne marker fyldt med røde og gule og blå blomster og luften summer af brummende basser og livet leves et sted, vil du så tro mig? Den gamle kvinde ser den unge kvindes beslutsomhed. Hun rejser sig besværligt.

- Det ved jeg ikke. Det er alt for fantastisk, alt hvad du fortæller mig.
- Det er også lige meget. Du skal se det.

Så tager den unge kvinde den gamle kvindes senede hånd og de går sammen. Hun hjælper den gamle, når der er en sten eller når gruset er løst. Helt op til toppen af bakken. Den gamle kvinde ser stift ned for sine fødder, mens hun går. Hun nægter at løfte sit ansigt, før de er helt fremme. Så standser de. Den gamle kvinde holder hårdt om den unge kvindes arm som om hun er bange for at falde. Så løfter hun blikket. Træet lige foran hendes øjne er fyldt med grønne blade, vinden leger med dem, et egern piler af sted, grønt græs og røde, blå, gule, orange og violette blomster. Den gamle kvinde bliver helt fortumlet. Når man ikke har set farver i lang tid, skal man passe på. Så sætter de sig i græsset. Den gamle og den unge kvinde. Ikke meget bliver sagt, men der bliver smilet og nogle gange også leet. De ler over ingenting eller alting eller en kat, der står helt stille og jager noget nede i græsset. Så bliver det aften.

- Kom, siger den unge kvinde, det er ved at blive koldt. Du skal ind i dit hus.

- Hvorfor det?, den gamle kvindes stemme har fået en klang, som den ikke har haft længe. I nat skal jeg dø. Og her, for foden af det træ, der har begravet min søn og passet på dig, mit næsten-barnebarn, det er det bedste sted, det må du forstå.

Den unge kvinde spørger om den gamle nu tror hende. Den gamle kvinde mener ikke, at det er så vigtigt. Hun forklarer den unge kvinde, at hun ikke har megen tid og at alting går så stærkt.

Pludselig begynder den gamle kvinde at synge. Det lyder sprukket og stemmen er hæs – alligevel er det den smukkeste sang, den unge kvinde nogen sinde har hørt. Da den gamle er færdig, er der stille i lang tid. Så spørger den unge kvinde:

- Er det den sang, du trøstede ham med, når han var bange for tordenvejr og for ulvene i skoven?

- Ja, der er en ro i den stemme. Som om hun har fundet det, som hun har ledt efter hele sit liv. Gå nu og lad mig alene. Du har et helt liv, du skal have levet. Jeg har en nat til at sige farvel. Det kan jeg kun alene. Jeg ved ikke, om du forstår.

Den unge kvinde er usikker, sårbar. Hun er fyldt med opdagekraft, lyst til at se verden. Men hvis hun går, er der ingen til at tage sig af den gamle.

- Det ved jeg ikke om jeg gør. Et helt liv har jeg levet under træets beskyttende krone og nu det her. Det hele går så stærkt og jeg har ikke meget tid.

De to kvinder ser på hinanden og pludselig kan den unge kvinde høre, at hun ord for andet har sagt det samme, som den gamle lige har sagt. Heldigvis elsker de begge at le. Da latteren forstummer, er beslutningen taget og det er tid for handling. Den unge kvinde omfavner den gamle.

- På gensyn.

Så går hun.

Rullestolen

Det var aften. Gadelysene spejlede sig i regnpytterne. Hun trippede forsigtigt gennem de mørke gader og prøvede ikke at blive alt for våd. Hendes slanke skikkelse med de små bryster i den sorte, lange frakke bevægede sig adræt over de våde flader. Frakken dækkede næsten hendes stolthed, de smalle gamle snørestøvler, som hun havde købt på en auktion på Det Kongelige Teater. Det tog hende næsten et kvarter at snøre dem og på den måde fungerede de som et signal. Hun havde god tid. Dvs. hun havde god tid nogen gange. Andre gange havde hun travlt. Så nåede hun ikke at få støvlerne af. Så lå hun der i mørket og mærkede den andens krop og støvlerne. Tanken havde strejft hende. Hvor ondt det ville gøre. Hvor megen smerte et spark med de støvler ville forvolde. Hun så først spejlbilledet af skiltet i vandpytten, derefter så hun manden. Eller rettere, hun så billedet af manden, flimrende utydeligt i vandet. Han var en høj, mørk skikkelse, der målrettet gik hen til døren under skiltet. Der tøvede han. Hun kiggede op. Nu var han ikke mere et spejlbillede. Nu var han, så meget man nu kan være i en by fyldt med spejlbilleder. Hun så ham i lyset fra caféens skilt og tænkte endnu engang, at det næsten ikke var til at bære, klichéerne. Bredskuldret, med langt, næsten sort hår, mørk jakke. Bevægelserne selvsikre, på kanten af det arrogante, macho. Flamenco eller tango – han var helt sikkert en af dem, der holdt øje med, hvad der var oppe i tiden. Hun var selv oppe i tiden. Hip, om man vil. Bare på en anden måde. Hun kunne godt lide at komme steder. Steder nordpå i Københavns omegn. Steder med hurtige opsamlinger, ind på bagsædet af BMW'en, gummi på og så bare ind med svinet, mens folk udenfor gik forbi. Det var det – menneskene udenfor, de to indeni BMW'en, ham indeni hende – det tændte hende. Det sted, hvor den latinsk udseende mand med tango-hofterne havde kigget ind for at få øje på et eller andet – hende eller en anden kvinde, der skulle bedåres – var ikke sådan. Men det var også tirsdag, det var oktober og det var koldt – så chancerne var i det hele taget ikke store. "Café Nok" hed stedet, en af de nye caféer i København. God kaffe, rar stemning, et par øjekast, men ikke mere. Stedet var ikke til lir og hurtige udløsninger. Hun kiggede ind. Den høje slanke skikkelse stod ved baren. Han lignede en, der ventede på nogen. Han stod stille, lænet op ad baren og nippede til den lille, hvide kops sorte, bitre/søde væske. Han skottede hen til døren en gang imellem. Hun så for sig, hvordan det ville være. En hurtig entré. Et overfald. Hvad skulle påskuddet være – cigaretter, måske, en drink, måske. Hun ville nærmest sætte sig på ham. Afhængig af, om han kunne klare mosten, ud af døren, ind i en baggård, op på skraldespanden, ind med dyret, af sted, hu hej og vilde dyr. Hun kiggede ham lidt mere an. Han lignede en af dem, der kunne finde på at panikke. Lille tissemand, hurtige ben, farvel. Hun åbnede døren og gik ind. Hun mærkede med det samme øjnene. De der 'jeg tager dig lige om et sekund og så knepper vi bare lige ind i himlen'-øjne. De ramte hende bagfra, ikke forfra. Manden ved baren havde set forventningsfuldt op, da hun trådte ind. Men straks han så hende, så hun hvordan et skuffet smil blev sendt gennem lokalet og han var allerede vendt tilbage til sin gode, dyre kaffe. Hun vendte sig for at møde blikkets indehaver. Standsede. Kiggede mistroisk ind i lokalets inderste. En mand sad og kiggede på hende, mens han smilede stille. Chokeret standsede hun op. Var lige ved at undskylde, vidste at der ikke var noget at undskylde. Så ned. Han ansigt havde været levende, et rundt mildt ansigt med et lille, rødt overskæg. En mand i en rullestol, hvor patetisk, hvor rørende – hun skulle til at sig vende sig mod baren og ham tango-fyren og det hun egentlig var kommet for, da hun mærkede, hvorledes en voldsom kraft fra manden i rullestolen fik hende til at stå stille. Hun følte sig fanget. Uimodståeligt. Hun løftede langsomt sit blik fra gulvets vissegrønne tæppe. Nåede stolens hjul, benene der hang i de mørke fløjlsbukser (hvorfor sidder de altid i så noget røvssygt tøj?) Kroppen, altid for stor, hagens bløde, venlige runding. Hans øjne. Lysende klare som stjerner. Blå. Isblå. Hans øjne hvilede roligt i hendes og højre hånd som en klo placeret på rullestolens knop. Øjnene forsøgte ikke at trænge igennem frakken, forsøgte ikke at kramme hendes små, faste bryster eller trænge ind i hendes ekstremt smalle, men umådeligt modtagelige sprække. Hans øjne fæstede sig ikke ved det lange uregerlige sorte hår eller forsøgte at omkranse hendes små opadvendte baller. Hans øjne hvilede bare i hendes, ventende. Så kom det, billedet. Helt tydeligt. Hun stod foran et spejl en efterårsdag med kold og klar himmel med efterfølgende klare tanker i en skov. I hånden et gevir, som hun forsøgte

at placere på en elegant måde. På den tid bollede hun lidt med en fotograf. Han ville have nogen efterårsbilleder med hjorte i brunst og en dampende, nøgen krop foran et spejl. Det havde været vildt og mærkeligt. Fotografen havde elsket det. Hendes nøgne krop i sære stillinger med et rensdyrgevir som rekvisit (det var ikke til at skaffe en kronhjorts, havde han forklaret). Hun havde næsten frosset livet af sig selv. Hun husker, hvordan fotografen havde bedt om øjne, hun skulle finde i kulden. Sådan nogle flirtende, sådan lidt skeløjede med et glimt i øjet. Det var skidekoldt. Det var hvad det var. Først til sidst var det begyndt at blive interessant. Hun havde fanget en ældre herrers meget opmærksomme øjne. Han stod med åben mund og bare stirrede på hendes unge krop. Det var lige før han savlede. Hun havde smidt geviret og begyndt at røre rigtigt, sådan rundt på kroppen, ind i hulerne. Hun havde set på sig selv i spejlet. En slank, sorthåret kvinde, små spidse bryster med en næsten sort dusk forneden. Hendes revne en sort stribe i det sorte. Den flade mave og hendes sorte øjne. Hun var gået hen til den gamle mand, helt tæt – langsomt havde hendes hånd tegnet en stribe varme udenpå mandens bukser. Han var nærmest gået i chok. Stod bare og stirrede, stammede nogle uforståelige lyde. Hun havde givet ham et kys, et langt et med tungen. Han havde hostet, da hun hurtigt forsvandt. Hurtigt, ned til fotografens bil. Da fotografen kom ind i bilen, var hun fuldstændig vild og havde på det nærmeste voldtaget den stakkels mand, der bare havde prøvet at redde sine dyrebare apparater, der lå i bilen. Hun havde næsten opgivet ham, da hans pik til sidst tog sig sammen. Op i stilling, op og ride, til hun næsten var hudløs. Orgasmens orange ildtunger og violette solnedgange var kommet som et stormvejr, hvor et af skibene var dømt til at gå ned. Det blev hans. Undskyld, havde han sagt bagefter. Hun var ligeglad, skulle bare lige sørge for en ting. Da de havde kneppet færdigt nede i hans atelier, havde han lagt sig til at sove. Hun havde fundet filmene i hans aflåste skab og lagt dem udrullede i neonlyset som en lille morgengave. Hans isblå øjne vendte tilbage og hun stod nu atter i caféen. Billederne havde fået hendes kusse til at sende signaler, der langsomt gled ned af hendes ben og uden at tænke over det, løsnede hun sin frakke. "Undskyld, tillader de?", en stemme nåede hende langt væk fra. Det var en kvinde, der ville ind i caféen. Kvinden gik hen til ham tango-fyren, der smilte et helt andet smil nu end da han havde smilet høfligt til hende. De omfavnede hinanden og kvinden bestilte kaffe. Hun stod midt på gulvet og følte sig hjælpeløs. Hun hørte, hvordan rullestolen blev kørt hen imod hende og hun løftede øjnene. Han så igen roligt på hende, afventende. Nu ventede hun også. Denne gang kom billedet langsommere, mere stilfærdigt. Spejlet var næsten helt tildampet. Alligevel viste det et billede. Tre unge piger. En mund travlt optaget af at slikke fisse, en finger travlt optaget af at udforske. Et ansigt næsten fortrukket i glæde. Et uhørligt skrig. Billedet havde brændt sig fast og hun brugte det nogen gange, når hun var alene og lige skulle have lettet det værste tryk. Hun var ganske ung, på lejrur. Drengenes soveværelser lå lidt væk, inde i skoven. De var tre piger, de sejeste i klassen, der havde sneget sig over til drengene. De havde hængt ud. Det var lidt kedeligt. Det var lidt for koldt til strandturen, så pigerne havde foreslået, at de skulle gå i bad sammen med tre af drengene. Drengene havde flippet fuldstændigt ud, råbt og skreget, at det turde de da godt, naturligvis. Da det kom til stykket, turde de selvfølgelig ikke. Men pigerne var gået ind i drengenes bade-rum, havde smidt tøjet og gået i bad. De havde grinet højrøstet, måske lidt for højrøstet. Drengene havde stået henne ved døren. I starten larmende, senere helt tavse, lammede. Pigerne havde først stået og kigget forlegent på hinanden, mens det varme vand fossede ned af dem. Efterhånden blev blikkene mindre forlegne, efterhånden blev blikkene til lange nydende panoreringer over de let kuperede landskaber. Det gjorde godt at spejle nydelsen i de andres øjne. Langsomt blev bevægelserne roligere. De kom tættere og tættere på hinandens kroppe, og det første kys var varmt, fyldt med brusebad. Det andet var langt og godt. En finger, hvad kan den bruges til? "Å ja, det er godt." De havde kysset og krammet, fingre havde udforsket de hemmeligste rum. De var gået ud af badet og gnubbet hinanden tørre og varme. En havde lagt sig på omklædningsbænken. Munden på bænken, tungen i en revne. Revnen i bevægelse over tungen. Et bryst i en mund. Knoppen hård som sten. Hun havde kigget op på et tidspunkt og spejlet næsten helt tildampet. Tre kroppe i salig nydelse, ved døren drenge med åben mund og stive tisse-mænd, der snart skulle ind i legen. Det slørede billede havde vist hende stående, skrævende over bænken. Pigen på bænken travlt optaget af at slikke hendes fisse. Så

også en finger til hjælp. Uhm, det gjorde endnu bedre! Hun havde svært ved at holde balancen. En andens hånd i heftig aktivitet. Pigen på bænken blev kærtegnet, gnedet og til sidst også slikket, til hun ikke mere kunne fastholde opmærksomheden på hendes fisse. Billedet i spejlet forsvandt og blev til bløde konturer i orgasmens bølger. Hun kunne ikke tilbageholde et suk, et lille støn. Hendes fisse, som p.t. var rødhåret og ligende et lille eger pumpede langsomt varmen rundt i hele kroppen og hun havde svært ved at stå stille. Rullestolen bevægede sig frem mod hende og hans øjne havde fået et nyt skær, et 'vi to har en hemmelighed sammen'-skær. "Kommer du?" Hans stemme skar ind til hendes bevidsthed og fik hende til at fare sammen. Hun fornemmede mere end så kørestolen forlade caféen. Hendes blik søgte rundt i rummet. Parret ved baren stod og kiggede på hende. Pigen bag baren smilede professionelt, 'hvad skal det være'-attituden. En mand havde lagt sin avis og kiggede nysgerrigt på hende. Hende frakke var stadig åben og langsomt knappede hun sin kjole op. Hun stod stille og roligt, blottede sine bryster og sin altid trusseløse fisse foran caféens gæster og ventede. Der skete ingenting. Så lukkede hun langsomt frakken til og fulgte efter rullestolen ud i mørket. Den havde baglygter, reflekser og katøje. Hun smilede lidt ved situationen. Hun gik bag den og ventede på at et eller andet skulle ske. Nu var det pludselig meget længe siden, at hun havde stået i en café og set billeder, hun aldrig havde delt med nogen. Hun gik forbi ham, standsede op. Han kørte videre. Hun løb foran ham igen, standsede foran ham, vendte sig om. Hun stirrede ind i hans ansigt som om det kunne give hende en forklaring på, hvad det var, hun foretog sig. Han slap det sorte håndtag og kiggede forventningsfuldt på hende. Så vidste hun pludselig, hvad hun skulle gøre. Hun åbnede langsomt for frakken og kjolen, lod hånden glide ned maven og tog godt fat. Hånden varmt over hendes revne, der nu var blevet kold og tør, en finger på knoppen. Nu skal du få show, makker, hvis det er det, du vil have. Hun kiggede op – hans øjne stirrede lige ind i hendes. De lynede. Vreden fik hende omgående til at slippe grebet og lukke frakken rundt om sig. Hun skulle lige til at undskylde, da det gik op for hende, at hun ikke vidste hvad hun ville undskylde. Han kørte forbi hende. "Kommer du?" Hun skulle lige til at svare, da det gik for hende, at spørgsmålet ikke var af den slags, der krævede et svar. Hun løb efter ham for at få en forklaring, for at få et eller andet. Hun så på ham. Det var i hvert fald ikke det, han kunne give hende. Han lignede en, der var lam fra hovedet og ned. Hans krogede hænder var det eneste med bevægelighed og den højre hånd styrede sikkert rullestolen ned af gaden. Han kørte hurtigere nu. Hun måtte næsten løbe for at følge med. Pludselig standsede han og bad hende om at tage en nøgle fra hans lomme, åbne et skab i væggen og sætte de to skinner op af trappen, så han kunne komme op i sin lejlighed. Hun gjorde det og skulle lige til at spørge ham, om alt det der lir nede på caféen kun var for at hun skulle hjælpe ham, så skulle han bare have spurgt. Så kom spørgsmålet for tredje gang. Hende irritation var ved at samle sig til protest. "Nej, jeg kommer ikke. For det kan du nemlig slet ikke. Det kan godt være, at du kan trylle og få mig til at tænke gamle, sjofle historier frem på nethinden. Men du kan bare ikke få mig til komme. Der skal nemlig hænder til at kærtegne, fingre til at stikke ind, ben til at gnubbe og en pik som skal stå struttende af begær efter min snævre indgang til glædens hule. Men der kommer du aldrig ind. For du kan ikke." De var tavse i elevatoren på vej op. Den stoppede på 5. sal. Hun undrede sig over, hvorfor han boede så højt. Han åbnede elevatordøren, kørte hen til en dør med et navne skilt, 'John Frandsen'. Kørestolen blev kørt hen midt for døren og hun så, hvordan hans højre hånd skiftede stilling. Pludselig lød der en mærkelig summende lyd og døren åbnede sig. "Du kan bare gå ind og lægge dig, så kommer jeg om et øjeblik." Hun kiggede forvirret rundt. Lejligheden var stor. Sådant en 7-værelses-herskab på Østerbro. Hun stod i en gang. Den var lang. Der var flere døre at vælge imellem. Den første, hun åbnede, lukkede hun hurtigt igen. Et badeværelse. Det var vel ikke det, han mente, da han bad hende om at lægge sig. Da hun åbnede den anden dør, vidste hun med det samme, hvad det var han mente. Hendes umiddelbare reaktion var panik. Bare ud af døren, vips, ned på gaden og hjem til det lille ulækre rum, hun havde lejet og havde så svært ved at kalde 'hjem'. Hun gik langsomt tilbage ind i det aflange, lyse rum. Der var et gyldent skær over væggene og lyset havde den der varme, reflekterende orange, som hun holdt så meget af. Hun kiggede rundt. På væggene hang de smukkeste billeder med erotiske motiver, hun nogensinde havde set. Med en sjælden indlevelse og en

gennemført skygge/lys-beherskelse skabtes skulpturer og former, som på dels var voldsomt erotiske og virkede umiddelbart (hun mærkede igen eksistensen af et egern), dels var smukkere end det. Midt i rummet stod den så. Den der ting, som hun med det samme vidste hun skulle op og lægge på. En seng var det ikke, en briks nærmere. Sådant en med strittende ben i enden "Læg lige fødderne ind i de der, så skal vi lige se, hvad vi kan gøre, frøken Eriksen." Hun hadede af et godt hjerte gynækologer. Hun satte sig på den briksen i den modsatte ende af fodstøtterne og så, at den var en kombination af et gynækologisk torturinstrument og en massagebriks. Den var betrukket med læder i en blid, blå tone, der matchede det orange skær fra væggene. For enden var der en hulning ind mod midten, så man rigtig kunne komme tæt på den, der skulle maseres. Hun lagde sig op på maven. Hendes hoved hang ud over kanten og hun måtte skubbe sig tilbage til en komfortabel plads. Hun stivnede. Hvorfor havde hun intet hørt? Han var kommet ind af døren lydløstere end lydløst. Hans blik var fast. Anderledes. Påtrængende. Det borede sig ind i hendes og gjorde hende bange. Så kom de. Billederne. De var helt anderledes end de billeder, de havde delt i caféen. For en ting var hun sikker på. På en eller anden måde fik han overført hendes billeder, så han kunne få noget af den glæde, som han ellers ikke kunne opnå. Det første billede gjorde hende rundtosset. En tur i en karrusel, Bakken eller Tivoli. En pige ved siden af, en arm rundt om, en hånd på hendes lår. Gnide op og ned til trusekanten. Hun stivnede. Det var helt nyt for hende. At se en pige bliver forført med en mands øjne. Hun så armen som om den var hendes og dog var det en mandearm. I et køkken på Nørrebro. En sen debut, en frustreret debut. En varm debut. Han havde svedt tran, mens han pumpede den blege krop fyldt med al sin vrede og frustration over ikke at gøre det godt nok. Senere, en moden kvinde, rødhåret. Afdelingslederen på deres fælles arbejdsplads havde forsøgt at forføre hende. Han havde siddet inde i stuen. Hun havde forført ham, uden at sige noget sat sig ned på hug foran ham og slikket hans store pik, til den glinsede og var ved at sprøjte. Så havde hun klemmt rundt om den, taget ham ved pikken og ført ham ind til et lille værelse. Der havde de kneppet i timer. Han kunne bare blive ved med sin store rumsterstang, meget uvant for unge drenge. En norsk kvinde på en bar, et engangsknald i en baggård. Hun havde lært ham at der er mere end et hul på en kvinde. På trappeopgangen en kommunistisk kvinde, der ikke ville have den andre steder. Naboerne ud på trappen, hurtigt ind igen. Naboerne i heftig diskussion, mens han havde sprøjtet hendes snævre hule fyldt med hvid, cremet sperm. To kvinder i en stor seng, en pik i et hul, en finger i et andet, tunger der hjalp til. En mand, en smuk, brun mand, uvant at tage rundt om og smertefuldt at forsøge at lade den komme ind. Opgivet. Så hånden frem og mandens pik sprøjtende på maven og op af pikken. Billederne kom nu hurtigere og hurtigere. Hun lå på briksen og stirrede ind i hans dybblå og kiggede lige ind i hans inderste. En mindre flodbølge havde rejst sig fra hendes dybe hule og hun kunne ikke lade være. Lette røven lidt, ned med hånden, masser af blød, våd liderlighed. Hvirvlende kom billederne i en lind strøm, nøgne kvinder i forskellige stillinger og steder. Et af billederne havde en voldsom effekt på hende. En rockkoncert. Roskilde. De havde stået tæt og den høje smukke mulat-kvinde med den bare overkrop havde tændt ham sådan bare lige på og hårdt, direkte kontakt og stiv pik i shortsene. Helt tæt og stå, svaje lidt med i lang tid, signaler udsendt og modtaget, pludselig en hånd ned i hans bukser, af med dem. Så bag hende, kramme patter, mængden rundt om amok i fællessang, hånden ned i hendes bukser, ind i sprækken, rundt om tappen, så hende lidt ned og ind med stangen, køre rundt. Mulatkvindens skrig og hans brøl overdøvet af 40.000 struber. Billederne ændrede karakter. Han kiggede nu kun. På stranden. I parken. Alle steder betragtede. Så stivnede hun. Et af billederne havde været en BMW, en bagsæde, en hvid røv op ned, en sorthåret kvinde i ekstatiske nydelse, holdende fast i mandens hofter. Kvinden var hende selv. Stop! Jeg vil af. Jeg vil ikke mere. Hendes skrig blev ikke hørt og han tvang billeder ind i hende. Billeder af kroppe, liderlige, sprøjtende, vridende, ekstatiske kroppe og hun måtte bruge alle sine kræfter på at tvinge øjnene væk fra hans, væk fra de infernalske billeder. Da hun kom til sig selv, lå hun på ryggen vendt om. Benene i de gynækologiske støtter og en mund i stille aktivitet. Hendes kusse blev slikket ømt, stille, nænsomt. Hun lukkede øjnene. Kroppens signaler var flertydige. Chokket fra før havde ikke forladt hende helt. Hendes ben vibrerede stadig efter hendes frie fald. Hvem havde samlet hende op og hvem havde lagt hende på ryggen? Var det mon den

samme, som nu med vidunderlig følsomhed slikkede hende direkte op til guderne? Ilninger gik igennem hende, da tungen ramte hendes punkt, og hun rakte uvilkårligt ned efter mandens hoved. Hendes hænder kærtegnede det runde hoved. Hun kiggede ned og så manden i rullestolen placeret i briksens hulning, så han lige præcis kunne køre ind og gøre det, som han åbenbart var mester i, at slikke fisse. Han nappede hende forsigtigt og med den største kærlighed i låret, rundt om lystknappen, pustede i hendes pubeshår, lod en luftstrøm passere ind i revnen, slikkede langsomt op og ned af hendes læber. Han bed hende blidt i klitten. Lige præcis så meget at det kun gjorde godt. Hun lå helt stille og mærkede tungen langsomt skille hendes ydre læber ad, så de indre, så ind med den, tungen gennemborede hende som om det var en pik. Den svulmede nærmest op indeni hende og hun pressede stille sin fisse op imod denne tunge, der var en kunstnertunge, en virtuos, guddommelig tunge. Han lod den lige så langsomt glide ind i hendes inderste og der tålmodigt undersøge de vidunderligste huler. Hun kom i den blideste orgasme, hun nogensinde havde prøvet, den længste, den tålmodigste. På en bjergtop troede hun at nu begyndte turen ned, men så ramte tungen et nyt sted, en uudforsket plet, og det blev bare bedre og bedre. Det var hendes krop, der satte grænsen. Hun spændte i en bue, en lang sukkende lyd fra hendes læber, et blidt tag i hans hår. "Ikke mere, jeg kan ikke mere nu, senere min elskede." Alene igen. Hun trængte voldsomt til noget at drikke, vendte sig og der et bord, der ikke havde været der før. På bordet juice, et glas. Hun hældte op, drak, en gang til og i det samme kørte han ind af døren. Hun gik hen til ham og omfavnede ham lidt klodset – hun havde aldrig før prøvet at give en rullestol et knus – "Tak, min skat, hvor er du dejlig." Igen de der øjne. Isblå krystaller. Nu trætte, udbrændte, men klare. I øjnene en sorg, en stille vemod, en afsked. "Skal jeg gå?", hendes stemme var fyldig, blød som en kats. "Ja.", hans stemme var hård, som stål. "Farvel." "Nej, ikke farvel. Jeg kommer igen, forstår du det gør ikke noget at du sidder ... jeg mener, vi kan godt være elskende alligevel, også udenfor. Jeg skal bare vænne mig til tanken. Det må du da forstå, ikke? Du skal vide, at det var godt, det var noget af det bedste og jeg kaldte dig elskede, det har jeg aldrig gjort før. Jeg har søgt ..." Hun gik i stå. Hendes øjne søgte forståelse. Det var første gang i sit liv, hun havde spurgt en mand om sex. Og nu gik hun videre, langt videre, og brugte ord, hun ikke vidste af at hun kendte. Hun fandt ingen forståelse. Hun fandt en træthed, som knugede hende. Hun så pludselig sig selv, ti år senere, femten år senere, ensom og bange. Så kom lyden af hans stemme et sted langt nede fra et dyb. Hans øjne afspejlende den tristhed, hun selv lige havde mærket så tydeligt. "Farvel. Jeg er ikke parat til et fast forhold, i hvert fald ikke lige nu. Men vi kan da være venner, ikke. Hvis vi mødes ude i byen - jeg håber du forstår ..." Hun troede ikke sin egne ører. Det skete ikke! Bagefter var alt som en drøm. Hun havde tigget, bedt på sine knæ. Total nedværdigelse – netop det, som hun altid havde prøvet at undgå. Hun havde altid sagt til sine veninder, "man skal ikke be', man skal ta'!". Truende havde hun skreget ind i hans fastfrossede ansigt, hvad fanden han bildte sig ind - hun, en attraktiv, normal kvinde, der ville have en mand som ham. Om han ikke troede, at hun kunne få, hvem hun ville have. Han var ligeglad, sad blot med det der sørgmodige smil og kiggede roligt. Da hendes skrig blev for gennemtrængende, vendte han kørestolen stille omkring og kørte hen mod køkkenet. Hun hørte hans sidste ord som i en tåge. "Farvel. Jeg er ked af at du tager det sådan." Hun var gået ind i elevatoren. Det var stadig som om hun drømte. Det sidste billede i hendes drøm var billedet af manden i rullestolen (og dens latterlige katteøjne!) på vej væk, væk fra hende.